

Dr. Peter David Beter — Audio list č. 64

27. apríla 1981

Úplný slovenský preklad

Poznámka pre čitateľa: Tento dokument je prekladom historického prejavu Dr. Petra Davida Betera. Neoverené tvrdenia, obvinenia a výklady v texte sú autorove; preklad ich nepredkladá ako overené historické fakty. Zachováva jeho hlas a dobové znenie.

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: <https://www.peterdavidbeter.com>

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 27. apríla 1981 a toto je môj AUDIO LIST č. 64.

„T mínus 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4... Dostali sme povolenie na spustenie hlavných motorov. Hlavné motory sú spustené.“ (Hluk motorov na približne dve sekundy prehluší hlas.) „...štart prvého amerického raketoplánu a raketoplán minul vežu.“ (Na páske AUDIO LISTU opäť zaznie burácajúci hluk.)

A takto sa to všetko začalo, priatelia, práve pred dvoma týždňami — v nedeľu 12. apríla 1981. Po rokoch odkladov sa napokon začal prvý americký pokus vypustiť raketoplán na obežnú dráhu.

V minulosti bol hlas „riadiaceho strediska“ vždy známym charakteristickým znakom amerických pilotovaných letov do vesmíru. V prvých dňoch, počnúc „PROJEKTOM MERCURY“, to bol hlas plukovníka Johna „Shortyho“ Powersa. Neskôr, počas programu „APOLLO“, zaznievali iné hlasy. Bez ohľadu na to, komu patrilo, však dôverne známy hlas riadiaceho strediska zostával s nami počas celého každého vesmírneho letu — teda až doteraz. Tentoraz patrilo hlas riadiaceho strediska až do okamihu štartu hovorcovi NASA Hughovi Harrisovi. Posledné slová, ktoré Harris ako hlas riadiaceho strediska vyslovil, boli tie, ktoré ste práve počuli: „Raketoplán minul vežu.“

Televízne kamery sledovali raketoplán, ako na stĺpe pary a dymu stúpa čoraz vyššie. Ďalších približne 30 sekúnd sme mohli počúvať pomaly slabnúci rev jeho raketových motorov. Potom sa zvuky z riadiaceho strediska náhle zmenili. Presne 45 sekúnd po štarte bol „živý“ zvuk z riadiaceho strediska ukončený. NASA namiesto neho začala rozhlasovým a televíznym sieťam dodávať prepracovanú magnetofónovú nahrávku, ktorú pripravila dávno vopred. Prechod zo „živého“ zvuku na nahrávku NASA znel takto: (Najprv hlasné burácanie počas 10 sekúnd, ktoré prudko zoslabne, a potom približne 10 sekúnd postupne zosilňujúceho hučivého burácania.) „4-34...?“ „Rozumiem.“ (Ďalší burácajúci zvuk.)

Iba 45 sekúnd po štarte sa začalo sfalšované spravodajstvo NASA o lete „Columbie“. Pomocou televíznych kamier s dlhým dosahom sme Columbiu mohli vidieť ešte asi minútu a pol, no zvuky, ktoré sme počuli, už neboli „živé“. Boli to zvuky zo špeciálnej nahrávky NASA. Približne prvú minútu záznamu sme počuli iba zvukové efekty napodobňujúce komunikáciu medzi raketoplánom a NASA v Houstone. Potom sme po prvý raz počuli nový anonymný hlas riadiaceho strediska. Už to nebol známy živý hlas Hugh Harrisa, ale nahratý hlas niekoho iného. Pre väčšiu vierohodnosť nový hlas striedavo prerušoval nahratý hlas údajného spojovacieho astronauta Daniela Brandensteina. Znelo to takto: (Najprv vysoký škripavý zvuk a potom:) „Jedna minúta 45 sekúnd, blížime sa ku go-go-go.“ „Columbia, katapultáž už nie je možná.“ „Toto hlásenie znamená, Columbia, že výška je už príliš veľká na použitie katapultovacích sedadiel.“

V tom čase bola Columbia vo výške vyše 20 míľ a rýchlo stúpala. Zatiaľ všetko prebiehalo podľa plánu, takže to, čo sme počúvali na nahrávke, zodpovedalo tomu, čo sme videli. Na televíznych obrazovkách sme raketoplán stále videli, ale zmenšil sa už iba na tri jasné body tancujúce na vzdialenej oblohe.

Poslednou vecou, ktorú sme vy a ja mohli na raketopláne sami vidieť a overiť, bolo oddelenie dvoch obrovských pomocných motorov na tuhé palivo. O niečo viac než dve minúty po štarte sme videli, ako sa dva žiarivé horiace body oddelili na obe strany. Zostal iba jediný drobný plameň samotného raketoplánu, ktorý sa postupne strácal z dohľadu. O niekoľko sekúnd neskôr nahrávka NASA dobehla to, čo sme už videli, a oznámila oddelenie pomocných motorov. Vzápätí drobný jasný bod raketoplánu zmizol z obrazoviek. Bol už príliš ďaleko, aby ho televízne kamery mohli ďalej sledovať. Skutočný raketoplán Columbia sme videli naposledy!

V AUDIO LISTE č. 62 som pred dvoma mesiacmi vopred upozornil na tajnú vojenskú misiu raketoplánu Columbia. Vtedy som zverejnil, o čo pri tejto misii podľa mňa v skutočnosti išlo. Dokázal som tiež odhaliť, čo možno očakávať v sfalšovanom spravodajstve NASA o misii.

Sfalšované spravodajstvo malo splniť dva ciele. Po prvé, úplne skryť vojenskú povahu misie, a po druhé, zabezpečiť, aby misia vyzerala ako úplný úspech bez ohľadu na to, čo sa tajne stane. Ako som podrobne vysvetlil v AUDIO LISTE č. 62, tunajší bolševici vo federálnej vláde sa pri príprave jadrovej vojny proti Rusku vo veľkej miere spoliehajú na program raketoplánov.

Sfalšované spravodajstvo NASA o misii Columbie sa uskutočnilo presne podľa plánu, ktorý som odhalil pred dvoma mesiacmi. Objavili sa štandardné krátke scény z kokpitu vytvorené postupmi, ktoré opíšem neskôr. Aby to vyzeralo vierohodne, celé to okorenili správou, že odpadlo niekoľko dlaždíc, ktoré neboli rozhodujúce. Inak nám znova a znova hovorili, ako dokonale Columbia funguje.

Pred štyrmi dňami, 23. apríla, sa v Houstone v Texase konala tlačová konferencia o lete, na ktorej vystúpili údajní dvaja astronauti John Young a Robert Crippen. Entita nazývaná John Young zhrnula let slovami, ktoré mali väčší význam, než väčšina ľudí tušila. O sfalšovanom lete, ktorý sme sledovali v televízii, povedala, citujem: „...ešte lepší než normálny.“ A taký aj bol, priatelia. Bolševici, ktorí teraz ovládajú NASA, urobili všetko pre to, aby vytvorili obraz nezvyčajne dokonalého letu raketoplánu. Skutočná misia raketoplánu, vykonaná v tajnosti, však podľa plánu neprebehla. Po zmiznutí raketoplánu z televíznych obrazoviek let pokračoval sotva ďalšie štyri minúty, kým nastala katastrofa. Columbia sa nedostala ani na obežnú dráhu Zeme!

Priatelia, som presvedčený, že máte právo aj potrebu vedieť, čo sa podľa mojich informácií stalo raketoplánu Columbia pred dvoma týždňami. Zaslúžite si podrobne vedieť, ako a prečo bola pravda pred vami ukrytá. V stávke nie je nič menšie než samotné prežitie našej krajiny a nášho spôsobu života.

Moje tri osobitné témy pre tento AUDIO LIST sú:

Téma č. 1 — PRÍPRAVY PRED MISIOU RAKETOPLÁNU

Téma č. 2 — PRERUŠENÝ LET RAKETOPLÁNU „COLUMBIA“

Téma č. 3 — ZATAJOVANIE KATASTROFY „COLUMBIE“ ZO STRANY NASA

Téma č. 1 — Staré príslovie hovorí: „Vidieť znamená veriť.“ Práve preto sa televízia stala v dnešnej Amerike nástrojom klamania číslo jeden. Prostredníctvom televízie nás nútia vidieť veci, ktorým nerozumíme, aby sme uverili tomu, čo nie je pravda. Keby sa televízia používala čestne a konštruktívne, mohla by byť veľkou silou dobra. Namiesto toho sa neprestajne používa na podvádzanie, klamanie a zavádzanie. Videozáznam spôsobuje, že udalosti, ktoré sa odohrali pred týždňami alebo mesiacmi, vyzerajú, akoby sa odohrávali „naživo“ priamo pred našimi očami. Počítačový strih umožňuje spájať scény a vytvárať úplne umelé obrazy, ktoré vyzerajú skutočne.

Všetky druhy špeciálnych efektov umožňujú, aby boli tieto televízne podvody veľmi presvedčivé.

Pred dvoma rokmi som v AUDIO LISTE č. 44 podrobne opísal jeden veľký televízny podvod. Týkal sa ničoho menšieho než televíznej relácie NBC „Meet the Press“. Teraz nám predviedli ďalší veľký televízny podvod a tento bol otcom všetkých podvodov. Z hľadiska rozsahu klamania to bol podvod „Meet the Press“, „Guyana“ a SKYLAB dohromady. Bolo to podvodné spravodajstvo o prvom lete raketoplánu Columbia.

Najprv nás viedli k presvedčeniu, že až do času pred dvoma týždňami žiadny raketoplán neopustil zemskú atmosféru a nevydal sa do vesmíru. Viedli nás aj k presvedčeniu, že úplne prvý vesmírny let raketoplánu musí byť orbitálnym letom, a nie niečím menej extrémnym. A aby toho nebolo málo, NASA prisahala, že už tento úplne prvý let, pri ktorom sa raketoplán dostane na hranice svojich možností, jednoducho musí mať na palube ľudí. V istom čase sa v tomto zmysle v ovládaných hlavných médiách široko citoval dokonca aj samotný John Young. Napríklad pred dvoma mesiacmi, 15. februára, priniesli New York Times rozsiahly článok o raketopláne. Citujem z článku: „Pán Young povedal, že keby sa najskôr uskutočnil bezpilotný orbitálny let raketoplánu, zvýšilo by to náklady projektu možno o 500 000 000 dolárov a znamenalo ďalší rok odkladu.“ Takéto vyhlásenia boli vykonštruované výlučne preto, aby vysvetlili mnohé nezrovnalosti v oznámených plánoch letu Columbie. Mnohí ľudia týmto vysvetleniam verili, no bola to iba litánia lží.

Napríklad počas televízneho spravodajstva o údajnom lete v tomto mesiaci bolo Youngovo skoršie vyhlásenie znova a znova úplne vyvracané. Kompetentní hovorcovia opakovane zdôrazňovali, že astronauti riadia raketoplán tým, že palubným počítačom povedia, čo chcú. Počítače potom vykonajú všetku skutočnú aktiváciu a riadenie raketoplánu — a v núdzovej situácii môže raketoplán sám vyletieť na obežnú dráhu, vrátiť sa do atmosféry a dokonca sám pristáť bez pomoci pilotov. Tolko ku všetkým tým klamstvám NASA o nemožnosti prvého bezpilotného letu.

Skutočným dôvodom, prečo boli astronauti na palube prvého orbitálneho letu, bol ten, ktorý som odhalil v AUDIO LISTE č. 62. Bola to vojenská misia a astronauti ju museli vykonať. NASA nám povedala, že let v tomto mesiaci bol iba skúšobným letom s prakticky prázdny nákladovým priestorom. Nákladový priestor Columbie však prázdny nebol. Niesol špionážnu družicu vyzbrojenú laserom a vybavenú osobitnými štítmami na ochranu pred ruskými vesmírnymi zbraňami. „Ale počkajte,“ poviete. „Ukázali nám živé zábery z vesmíru a bolo vidieť, že priestor je prázdny.“ Nie, priatelia, neboli to „živé“ zábery, ale videonahrávky. Zábery so zatvorenými dverami boli zhotovené v cvičnej makete raketoplánu umiestnenej v osobitne upravenom Boeingu 747. Zábery s otvorenými dverami boli zhotovené na zemi v zatemnenom hangári. Potom boli tieto scény technikami video strihu spojené so staršími videozáznamami Zeme z obežnej dráhy. Výsledným produktom bolo to, čo ste videli v televízii. Nebolo to tým, čím sa to zdalo byť, ale „vidieť znamená veriť“.

Priatelia, keď nabudúce uvidíte reprízu tých scén s otvorenými dverami raketoplánu, údajne vo vesmíre, všimnite si jeden prezrádajúci detail. Pozrite sa na tie viditeľné v otvorenom nákladovom priestore. Tieni vo vesmíre bývajú ostré a tvrdé, pretože tam nie je vzduch, ktorý by ich zmäkčil a rozptýlil. Tieni, ktoré sme videli na televíznych záznamoch, boli mäkkšie, pretože nevznikli vo vesmíre. Pozrite sa aj na ich uhol. Zem sa ukazuje, ako sa vznáša priamo nad raketoplánom a celá je v dennom svetle. Pozrite sa na sklon tienov v otvorenom nákladovom priestore a potom si položte otázku: „Odkiaľ prichádza svetlo, ktoré vytvára takéto tieň?“

Nemožné tieň, ktoré sme videli na záznamoch nákladového priestoru, sú iba jedným malým príkladom mnohých nezrovnalostí v údajnom podvode NASA. Ešte podstatnejšie je, že NASA predstierala, že aprílový let Columbie bol vôbec prvým letom raketoplánu do vesmíru. Máme veriť, že

jediné predchádzajúce operácie raketoplánu boli niekoľké skúšky kľzavého letu, pri ktorých ho vo vzduchu vypustil iný upravený Boeing 747. nič nemôže byť smiešnejšie ani nepravdivejšie.

Existuje jedna veľmi očividná otázka o programe raketoplánov, ktorej sa NASA vždy dokázala vyhnúť. Akosi sa ju nikto nikdy celkom neodvážil položiť. Otázka znie: Prečo nebol na obežnú dráhu ako prvý vyslaný raketoplán „Enterprise“? Enterprise sa napokon verejnosti predstavil už takmer pred štyrmi rokmi, v lete 1977.

Navonok vyzerá Enterprise takmer úplne rovnako ako jeho sesterská loď Columbia. Rozdiely medzi nimi sú také jemné, že by ste si ich nevšimli, keby ste presne nevedeli, čo hľadať. Motory Enterprise vyzerajú rovnako ako motory Columbie. Enterprise je tiež pokrytý rovnakým systémom tepelných dlaždíc ako Columbia. Otázka teda opäť znie: Prečo Enterprise nevyslali na obežnú dráhu už dávno? Prečo NASA namiesto toho čakala viac než tri roky na vypustenie Columbie? Odpoveďou je, že Enterprise bol navrhnutý ako cvičná loď pre astronautov raketoplánu. Nie je určený na orbitálny let. Namiesto toho je osobitne vybavený na kratšie suborbitálne lety do vesmíru. V podstate dokáže všetko okrem vstupu na obežnú dráhu Zeme. Môže vystúpiť do orbitálnych výšok až 125 míľ a potom klesnúť späť na Zem. Astronomom to umožňuje nacvičovať prácu v beztlakovom stave až päť a pol minúty naraz. Umožňuje im to aj nacvičovať pristátie raketoplánu a spomaľovanie z rýchlosti približne 5 000 míľ za hodinu.

Enterprise je v priestore posádka a kokpity úplne rovnaký ako jeho sesterské lode. Radikálne ho odlišuje oblasť nákladového priestoru. Enterprise nemôže niesť náklad, pretože túto oblasť zaberajú nádrže na raketové palivo. Plne naplnené nádrže Enterprise pojmu vyše 100 000 libier raketového paliva. Pri suborbitálnom skoku do vesmíru je Enterprise umiestnený na upravenom Boeingu 747 známom ako „štartovacie lietadlo“. Vnútri 747 sú technici s prístrojmi a podporným vybavením pre raketoplán. Enterprise sa naplní raketovým palivom a 747 vzlietne. Vo výške približne 40 000 stôp sa raketoplán vypustí. Technika vypustenia vychádza zo starých čias výskumného lietadla X-15 a jeho predchodcov. Enterprise sa uvoľní z uchytania, nadvihne sa a potom klesne za 747. Len čo sa od lietadla bezpečne vzdiali, spustí raketové motory a prudko vystúpi pod strmým uhlom. Približne po minúte sa motory vypnú a Enterprise zotrvačnosťou stúpa k najvyššiemu bodu, potom začne klesať späť k Zemi. Od vypnutia motorov až po začiatok návratu raketoplánu do atmosféry o päť či šesť minút neskôr sú astronauti vo vnútri v beztlakovom stave.

Astronauti Young a Crippen absolvovali na Enterprise viac než pol tucta takýchto cvičných letov predtým, než odštartovali na Columbiu z mysu Canaveral. Preto boli takí pripravení vydať sa až na obežnú dráhu. Už predtým vykonali všetko ostatné potrebné na postup k tomuto cieľu. Samozrejme, pred suborbitálnymi letmi na Enterprise bol potrebný aj ďalší výcvik. Okrem iného strávili mnoho hodín v podrobnej replike raketoplánu, ktorá sa nachádza v upravenom Boeingu 747. „Lietajúca maketa“, ako sa nazýva, je simulátor navrhnutý tak, aby astronautov čo najrealistickejšie oboznámil s ovládaním raketoplánu. Jednou z jeho výhod je, že môže poskytovať aj obdobia beztlaku v trvaní približne 45 sekúnd. Pilot 747 to dosahuje letom po presnom oblúku nazývanom „parabolická dráha“. Je to stará technika vyvinutá pred štvrtstoročím na pomoc astronautom pri privykaní si na beztlakový stav.

Všetky tieto a ďalšie veci boli pôvodne vymyslené a vyvinuté z čisto technických dôvodov. sa však pred vami utajujú, pretože bolševici, ktorí teraz ovládajú NASA, ich zmenili na nástroje klamania vás i mňa. V poslednom čase sa publicita o programe raketoplánov sústreďuje na tri geografické miesta. Jedným je miesto štartu orbitálnych misií, mys Canaveral na Floride. Ďalším je Edwardsova letecká základňa v Kalifornii. Tretím je staré známe Stredisko pilotovaných vesmírnych letov NASA v Houstone v Texase.

Ako vždy sa naša pozornosť odvádza od jedinej oblasti, ktorá je zo všetkých najdôležitejšia. Je to chýbajúci článok, skutočné nervové centrum celého programu raketoplánov. Priatelia, hovorím o raketovej strelnici White Sands v južnom Novom Mexiku.

Väčšina ľudí dnes na White Sands sotva pomyslí. Málokto si pamätá, že práve tam sa po druhej svetovej vojne začal americký vesmírny program. Ukoristené nemecké rakety V-2 odviezli do White Sands, aby ich študovali a skúšobne odpalovali. Po V-2 nasledovali americké rakety, séria Viking amerického námorníctva a ďalšie. Vypustili ich, vyleteli nahor na okraj vesmíru a vrátili sa na Zem — všetko v hraniciach obrovskej raketovej strelnice White Sands. Raz sa raketa vymkla spod kontroly, odklonila sa na juh a pri dopade takmer zničila malé mexické mesto. Táto udalosť však bola dramatickou výnimkou z bežného stavu. Väčšinou nikto mimo White Sands ani nevedel, kedy sa rakety odpalovali. Verejnosť sa nedávno oboznámila s rozsiahlymi otvorenými priestormi Edwardsovej leteckej základne v Kalifornii. Na porovnanie, White Sands je taká obrovská, že by sa do nej zmestilo takmer 100 Edwardsových leteckých základní!

White Sands je, priatelia, výcvikovou základňou pilotov raketoplánov a od konca roku 1977 sa stala ešte omnoho dôležitejšou. Je geografickým kľúčom k tajným vojenským misiám, ktoré sú teraz ústredným zameraním programu raketoplánov. Program sa dnes riadi úplne inak, než určovali pôvodné plány. V auguste 1977 nám ukázali prvé skúšky kľzavého letu cvičného raketoplánu Enterprise. Plánom NASA bolo získať verejnú podporu pre program raketoplánov, tak ako to desaťročie predtým urobila pri programe letov na Mesiac.

V AUDIO LISTE č. 26 som podrobne opísal, ako bol program Apollo, najväčší vojenský program v amerických dejinách, zamaskovaný za mierový vedecký podnik. Rovnakým spôsobom mal byť podľa pôvodného plánu vojenský program raketoplánov zaliaty žiarou klamlivej publicity. Pritom by sme sa dozvedeli o suborbitálnych vesmírnych schopnostiach Enterprise. Väčšiu publicitu by dostala dokonca aj rozhodujúca základňa White Sands.

Všetko zmenila tajná „Bitka žatevného mesiaca“ vo vesmíre 27. septembra 1977. Táto tajná vesmírna bitka, ktorú som v tom mesiaci zverejnil v AUDIO LISTE č. 26, sa odohrala sotva mesiac po prvých skúškach kľzavého letu Enterprise. Začínalo sa vojenské ovládnutie vesmíru Ruskom!

Hneď nasledujúci mesiac, v októbri 1977, čerstvo nasadený ruský stíhač Cosmos zostrelil SKYLAB. SKYLAB spolu so svojou tajne prítomnou päťčlennou posádkou amerických astronautov zanikol v obrovskej ohnivej guli nad Spojenými štátmi. O osude SKYLABU som informoval v tom mesiaci v AUDIO LISTE č. 27 a zároveň som odhalil, že NASA začína dlhodobé utajovanie toho, čo sa stalo. NASA chcela, aby všetci zabudli na záhadnú ohnivú guľu, o ktorej písali titulky, preto predstierala, že SKYLAB je stále na obežnej dráhe, iba nečakane klesá. Ako súčasť utajovania SKYLABU používala správy o raketopláne. Predstierala, že raketoplán možno príde včas a SKYLAB zachráni. Ako som vtedy uviedol, išlo o dvojité lož NASA. Po prvé, SKYLAB sa už nedal zachrániť, pretože bol zničený. Po druhé, Spojené štáty vtedy neboli v postavení, aby mohli do vesmíru vypustiť raketoplán alebo čokoľvek iné vojenskej povahy. Rusko rozmiestňovalo svoju tajnú novú vesmírnu triádu pokročilých pilotovaných vesmírnych zbraní.

Predchádzajúca americká vojenská kontrola nad vesmírom bola Ruskom úplne rozbitá. Naša vojenská základňa na Mesiaci bola vyradená v „Bitke žatevného mesiaca“. Ruské stíhače Cosmos začali čistiť oblohu od amerických špiónážnych družíc a ruské vznášajúce sa elektrogravitačné zbraňové platformy, kozmosféry, sa dostávali do titulkov tým, že vytvárali obrovské tlakové rany pozdĺž východného pobrežia a inde. Všetky tieto veci sa odohrávali práve v čase, keď sa rozbiehal americký program raketoplánov.

Výsledkom bola úplná reorganizácia programu raketoplánov. Staré plány obklopiť ho nepretržitou publicitou boli zahodené. Tunajší bolševici, ktorí v mnohých mocenských oblastiach nahradili Rockefellerov kartel, zakryli všetky tieto nové vojenské plány sieťou tajomstva. Nikdy nám nepovedali o mnohých schopnostiach cvičného raketoplánu Enterprise ani o množstve vecí, ktoré sa vo vojenskom programe raketoplánov odohrávajú vo White Sands. Ich utajením sa tunajší bolševici dostali do silného postavenia na naše klamanie.

Nikdy nám nepovedali o upravenom lietadle NASA 747, ktoré nesie úplnú repliku priestorov posádky a nákladového priestoru raketoplánu. Preto nevieme, že toto lietadlo, pôvodne určené na výcvik, sa stalo bolševickým nástrojom klamania. Keď sme videli videozáznamy astronautov v simulovanom kokpite raketoplánu, prirodzene sme si mysleli, že ide o skutočnosť. Keď sme videli zápisník niekoľko sekúnd sa vznášať vo vzduchu vedľa astronautov, mali sme si pomyslieť: „Sú v beztlakovom stave, pretože sú na obežnej dráhe.“ Nikto nám nenaznačil, že tieto okamihy beztlaku sa odohrali o mesiace skôr v Boeingu 747 letiacom po riadenom oblúku. Podobne nám ukázali jednu či dve scény astronautov pohybujúcich sa po kabíne, očividne v beztlakovom stave trvajúcim tri alebo štyri minúty. Nepovedali nám, že tieto scény boli údajne natočené o mesiace skôr počas suborbitálnych vesmírnych skokov cvičného raketoplánu Enterprise.

Mnohí moji poslucháči zavolali alebo napísali s rovnakým postrehom o prvej z týchto scén, odvysielanej v deň štartu. Počuli sme údajný „živý“ rozhovor Younga a Crippena, a predsa na televíznom obraze nepohybovali perami. Iba pózovali pred kamerou počas suborbitálneho letu o mesiace skôr a zvukovú stopu, ktorú sme počuli, nahráli iba niekoľko dní pred štartom.

NASA možno oklamala vás i mňa, no nových vládcov Ruska neoklamala. Už minulú jeseň zistili, o čo pri lete Columbie skutočne ide. A keď pred dvoma týždňami Columbiu vypustili, Rusi boli pripravení a čakali!

Téma č. 2 — Mesiac predtým, než raketoplán „Columbia“ odštartoval z mysu Canaveral, usporiadali dvaja astronauti, ktorí v ňom mali letieť, tlačovú konferenciu v Houstone. Bolo to 9. marca 1981. Astronaut Robert Crippen upútal pozornosť novinárov, keď povedal:

„Myslím si, že vzhľadom na to, ako sme misiu teraz navrhli, je pravdepodobné, že sa vrátíme domov skôr.“

Potom dodal, citujem:

„Pokiaľ ide o Johna a mňa, ak sa dostaneme hore a potom späť dolu, je to úspech.“

Tieto slová astronauta Crippena o krátkej misii boli presnejšie, než si väčšina ľudí uvedomovala.

Skutočný plán misie, ktorý som už zverejnil v AUDIO LISTE č. 62, počítal s krátkou misiou. Astronauti sa mali dostať na obežnú dráhu, veľmi rýchlo rozmiestniť vojenskú družicu z nákladového priestoru Columbie a potom sa vrátiť na Zem — nie na palube raketoplánu, ale v osobitnej návratovej kabíne. O dva dni neskôr mali na Edwardsovej leteckej základni pristáť so zamaskovaným raketoplánom „Enterprise“ ako so záverečným dejstvom sfalšovanej drámy inscenovanej v náš prospech.

V AUDIO LISTE č. 62 som podrobne opísal údajný vojenský účel misie. Pentagon po prvý raz za tri roky dúfal, že dostane na obežnú dráhu špiónážnu družicu, ktorú Rusko nedokáže okamžite zostreliť. Načrtol som aj dôležité prvky letového plánu Columbie. Teraz vám chcem uviesť viac podrobností a povedať, ako sa to skončilo, pretože tunajší bolševici vo vláde teraz plánujú ďalší pokus pri druhom lete raketoplánu, predbežne naplánovanom na jeseň roku 1981.

Keď budete vedieť, čo sa údajne stalo tentoraz, podľa mňa budete nabadúce omnoho lepšie pripravení všetko prekuknúť. Ak si spomeniete na minulé americké vesmírne štarty, možno ste si na štarte Columbie všimli niečo veľmi nezvyčajné. Pilotované vesmírne štarty z mysu Canaveral sa v minulosti vždy uskutočňovali smerom na juhovýchod, k rovníku, no tentoraz nie. Columbia odštartovala na severovýchod, preč od rovníka. Dôvodom bola tajná vesmírna prieskumná misia Columbie.

NASA vo verejných správach všetkým hovorila, že Columbia bola vypustená na dráhu so sklonom 44 stupňov, teda že sa nikdy nedostane severnejšie ani južnejšie než 44 stupňov od rovníka. Skutočne zvolená dráha Columbie však mala sklon 69 stupňov. Taká dráha bola údajne zvolená preto, že mala Columbiu a špionážnu družicu v jej vnútri zaviesť až k polárnemu kruhu a zaň. Práve taká dráha je potrebná, ak má špionážna družica vykonávať prieskum nad Ruskom.

Severovýchodný štart Columbie mal umožniť špionážnej družici začať zhromažďovať údaje nad Ruskom iba niekoľko minút po dosiahnutí obežnej dráhy. Pri každom pokuse o špehovanie Ruska je dnes rozhodujúci čas. Každá americká špionážna družica vypustená proti Rusku za posledné tri roky bola oslepená alebo zostrelená skôr, než zhromaždila veľa údajov.

Tajný letový plán Columbie bol úplne odlišný od verejných tvrdení NASA. Columbia mala najprv letieť severovýchodným smerom približne na Bermudy. Asi dve a pol minúty po štarte mala začať neobvyklú zmenu kurzu — široký oblúk na sever. Tento bezprecedentný zakrivený štart mal byť úhybným manévrom. Plánovači misie verili, že Columbia tak prekĺzne popri ruských kozmosférach, ktoré by mohli čakať vo výške. Columbia mala pri ďalšom zrýchľovaní na zakrivenej dráhe preletieť približne 100 míľ východne od mysu Hatteras v Severnej Karolíne. Asi 200 míľ východne od Washingtonu mali zhasnúť jej hlavné motory. Po niekoľkých sekundách tichého letu zotrvačnosťou sa mala palivová nádrž oddeliť, keď Columbia preletí 100 míľ východne od New Jersey. Nasledujúce dve minúty mali raketoplán a jeho palivová nádrž pokračovať okolo východného cípu Long Islandu, nad Bostonom a ďalej smerom k štátu Maine. Počas toho sa mal raketoplán pomocou malých manévrovacích motorov vzdialiť od palivovej nádrže. Keď Columbia preletí nad kanadským Novým Brunšvikom, mali sa podľa letového plánu zapáliť orbitálne manévrovacie motory.

Niekde nad Labradorským morom mala Columbia pri lete obrátená chrbtom nadol dosiahnuť obežnú dráhu Zeme. Len čo by sa tak stalo, astronauti Young a Crippen sa mali rýchlo pustiť do práce. Za menej než 10 minút mali otvoriť dvere nákladového priestoru a zapnúť snímače špionážnej družice, ktorá ležala vo vnútri. Columbia mala pritom uháňať nad južným cípom Grónska, ponad stred Dánskeho prielivu medzi Grónskom a Islandom, ponad polárny kruh a potom klesať späť na juh k severnému Nórsku, Fínsku a Rusku. Podľa plánu mala prekročiť ruskú hranicu tesne južne od strategického polostrova Kola. Čas: iba 22 minút a 42 sekúnd po štarte z mysu Canaveral. V tej chvíli sa mal začať prvý prieskum nad Ruskom. Špionážna družica v nákladovom priestore, hoci ešte nerozmiestnená, by mala dokonalý výhľad nadol cez otvorené dvere obráteného raketoplánu.

Columbia mala letieť ponad Rusko po trase, ktorá sa začínala tesne západne od strategického Bieleho mora na krajnom severozápade Ruska. Odtiaľ ju mal plánovaný kurz viesť na juhovýchod ponad približne 2 500 míľ strategického ruského územia. Už počas prvej minúty mala družica podľa očakávaní vidieť časti mimoriadne citlivého polostrova Kola, Biele more vrátane supertajných ponorkových lodení v Archangelsku a kozmodróm Pleseck. Raketoplán mal preletieť aj neďaleko Kazane, jednej zo základní ruského lietajúceho protiraketového systému. Tento systém, ako som pred rokom odhalil v AUDIO LISTE č. 54, používa lúče nabitých častíc nesené nadzvukovými dopravnými lietadlami TU-144.

Ku koncu prvého preletu nad Ruskom mala špionážna družica zhromaždiť údaje o ďalších dvoch zo štyroch ruských kozmodrómov — Bajkonure a Ťura-Tame. Medzitým sa pod jej dohľad mali dostať aj mnohé ďalšie vojenské ciele. Špionážna družica v nákladovom priestore Columbie mala toto všetko vidieť už počas svojho prvého preletu nad ruským územím. Trvalo by to iba osem a pol minúty! Potom mala Columbia prekročiť hranicu s Afganistanom smerom k Indii. Sotva o 10 minút neskôr mala družica vysielat' svoje údaje americkým prijímačom na ostrove Diego Garcia v Indickom oceáne.

Taký bol plán, priatelia. Tunajší bolševickí vojenský plánovači si boli istí, že ich špionážna družica získa aspoň tento plánovaný prvý pohľad na Rusko. Boli presvedčení, že zakrivený štart Columbie a krátky čas zabráni Rusku zmariť misiu. Columbia odštartovala z mysu Canaveral v nedeľu o 7.00 východného času. O 7.23 mala už byť nad Ruskom, o 7.31 mala opúšťať ruský vzdušný priestor a o 7.45 v nedeľu ráno vojenský plánovači očakávali prvé prieskumné údaje z Ruska.

Plán znel vierohodne, priatelia, no tunajší bolševici sa stali obeťou spravodajskej medzery, ktorú v Amerike sami pred rokmi vytvorili. Ruskí spravodajskí agenti sa asi pred šiestimi mesiacmi dozvedeli základné obrysy plánu misie Columbie. Celý mesiac pred verejným vyvezením Columbie na mys Canaveral v novembri už ruské vesmírne velenie skúmalo problém. O jednej veci nebolo pochyb: misia Columbie nesmela uspieť. Bolševici v Amerike boli odhodlaní rozpútať jadrovú vojnu, ak by získali čo i len kúsok aktuálnych prieskumných údajov. Otázkou však bolo, ako najlepšie misiu prekaziť. Zvažovalo sa niekoľko možností vrátane sabotáže alebo jednoduchého zostrelenia Columbie z oblohy. Všetky odmietli pre spoločnú slabinu. Každá alternatíva by zastavila jednu misiu, ale nie celý program raketoplánov, pričom cieľom Ruska bolo program úplne zastaviť.

Napokon našli riešenie. Potrebovali vesmírnu verziu slávneho incidentu s U-2 spred dvoch desaťročí. V posledných dňoch Eisenhowerovej administratívy Rusko verejne obviňovalo Spojené štáty z narušania svojho vzdušného priestoru špionážnymi letmi. Bolo to pred érou špionážnych družíc a narušanie vzdušného priestoru iných krajín bolo v očiach sveta vážnym obvinením. Americkí hovorcovia sa snažili rastúci rozruch utíšiť, pričom sa starostlivo vyhýbali jednoznačnému popretiu obvinení. Rusi však pokračovali. Prezident Eisenhower bol napokon taký podráždený, že verejne a jednoznačne poprel, že Amerika posielala špionážne lietadlá nad Rusko. Presne na to Rusi čakali. Okamžite urobili to, o čom si americkí spravodajskí odborníci mysleli, že to nedokážu — zostrelili vysoko letiace U-2 nad Ruskom. Meno pilota CIA, zosnulého Francisa Garyho Powersa, cez noc zaplnilo titulky po celom svete. Rusi urobili z prezidenta Spojených štátov klamára! Medzi prezidentom Eisenhowerom a Nikitom Chruščovom bol naplánovaný summit, no Rusi ho chladne zrušili.

Ruské vesmírne velenie navrhlo Kreml'ú, aby sa Columbia stala ústredným bodom podobného incidentu. Stačilo, aby sa Columbia zrútila na ruskom území v primerane zachovanom stave. Keďže Rusko neustále protestovalo proti vojenskej povahe programu raketoplánov, mohlo by ohromiť svet dôkazom. Havarovaný raketoplán by vystavilo na verejnosti spolu s jeho špionážnou družicou s jadrovým zdrojom a laserovou zbraňou. Kreml' sa s plánom stotožnil a schválil ho. Na ďalšie zdôraznenie paralely s incidentom U-2 z roku 1960 Rusko nedávno navrhlo summit so Spojenými štátmi. Po zostrelení Columbie plánovalo návrh na protest stiahnuť.

Ruské vesmírne velenie začalo už pred niekoľkými mesiacmi prípravy. Pred nimi stála náročná úloha dostať Columbiu na ruské územie bez jej úplného zničenia. Ešte pred rokom by to bola nemožná úloha, no Rusko má teraz nový vesmírny nástroj. Je to tretia verzia ruskej vznášajúcej sa zbraňovej platformy, kozmosféry. Ruské vesmírne velenie ich nazýva „supertiažké“.

Ruské supertiažké kozmosféry sa stále považujú za experimentálne, Rusi ich však už postavili sedem. Sú to mamutie stroje, najväčšie lietajúce stroje, aké boli kedy postavené. Objemom sú ešte väčšie než

najväčšie vzducholode tridsiatych rokov. Dokážu niesť užitočný náklad vyše 50 ton, omnoho viac než náš raketoplán, a sú vybavené silným elektromagnetickým pohonom, ktorý ich dokáže zrýchliť až na orbitálnu rýchlosť. Stručne povedané, priatelia, obrovská kozmosféra je ruským raketoplánom. Stále je experimentálna, no už funguje.

Na vykonanie útoku na Columbiu bola pripravená celá ruská flotila siedmich obrovských kozmosfér. Päť vybavili osobitným záchytným zariadením, ktoré im umožňovalo zmocniť sa veľmi veľkého objektu vo vesmíre. Ďalšie dve vybavili zbraňami s neutrónovým časticovým lúčom. Boli to zbrane rovnakého typu, aký sa údajne použil v „Bitke žatevného mesiaca“ v septembri 1977.

V nedeľu 12. apríla o 7.00 ráno zaburácali raketové motory Columbie. O chvíľu sa zapálili obrovské pomocné motory na tuhé palivo a Columbia prudko odštartovala. Pri stúpaní sa otočila a začala sa nakláňať na letovú dráhu smerom do vesmíru. Keď sme ju sledovali na televíznych obrazovkách, rýchlo sa vzdalovala na severovýchod. Videli sme, ako sa pomocné motory oddelili a odklonili na obe strany. O chvíľu Columbia z obrazovky zmizla.

Televízny obraz sa presunul do údajného riadiaceho strediska v Houstone. Bola to stará známa scéna s radmi pracovníkov riadenia letu sústredených na svoje konzoly. Vpredu začala počítačom riadená mapa NASA vykresľovať údajnú dráhu Columbie. Podľa mapy smerovala ponad Atlantik k Bermudám. V tej chvíli však Columbia, už bez pomocných motorov, začínala svoj dlhý široký oblúk na sever. Vo vzdialenosti 150 míľ východne od Charlestonu v Južnej Karolíne sa vysoko nad oceánom vznášala ruská flotila siedmich obrovských kozmosfér. Keď sa raketoplán približoval po svojej zložitej zakrivenej dráhe, kozmosféry začali zrýchľovať, aby ho zachytili. Raketoplán už letel obrátený, s obrovskou palivovou nádržou navrchu. Dve kozmosféry vyzbrojené neutrónovými lúčmi sa približovali zdola a mierne zozadu, odkiaľ ich Young a Crippen nemohli vidieť. Ďalších päť obrovských kozmosfér so záchytným vybavením letelo vo formácii nad palivovou nádržou a ďaleko za ňou, mimo línie palby. Kozmosféry držali krok s raketoplánom, kým nedosiahol vopred určenú výšku a rýchlosť.

Potom ozbrojené kozmosféry spustili neutrónové lúče. Z bezprostrednej vzdialenosti každá vystrelila zo svojej lúčovej zbrane iba dve dávky. Prvá salva zaplavila priestor kokpitu a oblasť pri motoroch vzadu. Young a Crippen okamžite zomreli, pretože neutrónové žiarenie úplne narušilo činnosť ich nervových sústav, mozgov, očí a srdc. Súčasne sa vypli motory raketoplánu. Zlomok sekundy nato druhá salva zaplavila neutrónovým žiarením prednú časť a oblasť pod nákladovým priestorom. Tieto zásahy mali narušiť a vypnúť letové počítače Columbie — všetky okrem jedného. Rusi chceli, aby riadenie prevzal záložný počítač a splnil svoju úlohu: vykonal núdzový automatický návrat do atmosféry a havarijné pristátie v Rusku. Očakávali to, pretože záložný počítač bol silno tienený proti žiareniu. Tienenie tvoril materiál účinnejší než olovo. Bolo to zlato!

Rusi očakávali, že po vypnutí motorov prevezme riadenie „zlatý počítač“, ako sa v určitých kruhoch nazýval. Do 10 sekúnd po vypnutí motorov sa palivová nádrž, stále naplnená do jednej tretiny, automaticky oddelila. Zlatý počítač teraz riadil raketoplán. Päť obrovských kozmosfér so záchytným vybavením sa prichytilo k palivovej nádrži. Pomocou silného elektromagnetického pohonu sa potom spolu s nádržou odklonili. Nádrž z jej severovýchodného smeru obrátili vo veľkom oblúku nad severným Atlantikom na juhovýchod. Kozmosféry potom zrýchlili na orbitálnu rýchlosť a nádrž uvoľnili.

Pred tromi rokmi vyslali prvé kozmosféry posolstvo v podobe obrovských tlakových rán pozdĺž východného pobrežia Ameriky. Teraz najnovšie ruské kozmosféry použili palivovú nádrž raketoplánu na vyslanie mrazivého nového odkazu americkým bolševickým vojnovým plánovačom.

Ozbrojené kozmosféry zatiaľ sledovali samotnú Columbiu. Keďže sa jej motory predčasne vypli, letela hlboko pod orbitálnou rýchlosťou. Namiesto toho sledovala balistickú dráhu ako medzikontinentálna

raketa smerom do srdca Ruska. Zdalo sa, že ruský plán vyjde. Potom sa však stalo niečo neočakávané.

Jeden z narušených počítačov Columbie zrejme opäť začal pracovať. Krátke vypnutie ho vyradilo zo synchronizácie so zlatým počítačom, takže oba počítače spolu zrejme nekomunikovali. Keď Columbia prekročila ruskú hranicu, pod riadením zlatého počítača letela správnou stranou nahor namiesto obrátenej polohy. Druhý počítač však presne podľa harmonogramu otvoril dvere nákladového priestoru. Keď raketoplán začal nad Ruskom vstupovať do atmosféry, do nákladového priestoru vnikol horúci vzduch. Tepelné snímače špionážnej družice zaznamenali narastajúcu teplotu, ktorú mal jej počítač naprogramovanú ako znak „poškodenia pri útoku“. Napokon teplota dosiahla kritickú úroveň a aktivovala autodeštrukčný obvod družice. Družica vybuchla a roztrhala Columbiu.

Rusi dúfali v havarijné pristátie v rozpoznateľnom stave. Namiesto toho skončila Columbia ako trosky roztrúsené pozdĺž približne 85 míľ dlhej línie v strednom Rusku juhovýchodne od Kazane. Ani tunajší bolševici, ani Rusi napokon údajne nedostali to, čo chceli. Bolševici nezískali prieskumné údaje a Rusi nezískali rozpoznateľný raketoplán, ktorý by mohli ukázať svetu. Scéna tak zostáva pripravená na ďalší „pokús“ oboch strán neskôr v tomto roku.

Téma č. 3 — Nedeľa 12. apríla 1981 bola 20. výročím prvého pilotovaného letu do vesmíru. Bolo to výročie prvého orbitálneho letu ruského kozmonauta Jurija Gagarina. Bol to tiež deň úplného zmätku medzi bolševickými pánmi amerického programu raketoplánov.

Necelých osem minút po štarte v to nedeľné ráno vedeli, že sa s Columbiou niečo stalo. Vy a ja sme vďaka nahrávke NASA z Houstonu stále počuli zvukové efekty zdanlivo úspešného letu. Vojenski riadiaci pracovníci vo White Sands, ktorí sledovali skutočný let, však nepočuli vôbec nič. Columbia náhle úplne stíchla.

O 7.45 sa správy zhoršili. Columbia sa podľa plánu neobjavila nad Indickým oceánom.

Ešte pred koncom dopoludnia prišla ďalšia zlá správa. NORAD sledoval palivovú nádrž raketoplánu. Vôbec nemala byť na obežnej dráhe — no bola tam, na dráhe, ktorá vyzerala nemožne.

V ten večer, v nedeľu 12. apríla, palivová nádrž raketoplánu vstúpila do atmosféry nad Mexickým zálivom tesne južne od Louisiany. Nádrž bola poškodená, no stále obsahovala značné množstvo tekutého vodíka a kyslíka. Pri návrate sa zohriala a vyvolala obrovský výbuch, ktorý vytvoril gigantický oblak na okraji vesmíru. Pozlátenie, údajne vo veľkej miere používané v palivovej nádrži pre svoje vlastnosti pri prenose tepla, sa odparilo a rozptýlilo v oblaku. Výsledok bol rovnaký ako pri pridaní malých množstiev zlata do farebného okenného skla — žiarivá ružovočervená farba. Obrovský ružový oblak s kusmi zničenej palivovej nádrže žiariacimi na slnku sa dostal do titulkov, keď prechádzal na severovýchod nad Louisianou a Mississippi. Vládni hovorcovia sa to zatiaľ pokúšali zľahčovať ako, citujem, „prírodný jav“.

Tunajší bolševici si stále neboli celkom istí, čo sa Columbii stalo. Vedeli však, že pokiaľ ide o vesmír, program raketoplánov je ich jedinou nádejou. Vo White Sands mali údajne ukryté tri ďalšie orbitálne raketoplány a zamýšľali ich všetky vypustiť bez ohľadu na riziko. Zatajovanie katastrofy Columbie zo strany NASA preto pokračovalo podľa plánu.

Pred dvoma rokmi som prvýkrát odhalil existenciu človekom vytvorených genetických replík ľudských bytostí. Vtedy mi mnohí neverili a odsudzovali ma, presne ako som očakával. Ja však tvrdím, že existujú a pred našimi očami boli opäť nasadené do služby.

V utorok ráno 14. apríla boli vo White Sands pripravené genetické repliky zosnulých astronautov Johna Younga a Roberta Crippena nazývané „syntetici“. Naprogramovali ich na počítačom riadenú

jazdu v cvičnom raketopláne „Enterprise“. Entity Younga a Crippena nastúpili do Enterprise, ktorý bol umiestnený na štartovacom Boeingu 747. Po naplnení raketoplánu palivom Boeing vzlietol a zamieril na západ, pričom sa vyhýbal komerčnej leteckej doprave. Letel ponad Tichý oceán, až kým nebol niekoľko stoviek míľ západne od Los Angeles. Potom sa otočil späť na východ ku kalifornskému pobrežiu.

V televízii nám hovorili, že neexistujúca Columbia sa vracia z obežnej dráhy. „Enterprise“, premenovaný na „Columbiu“, sa medzitým odpojil od Boeingu 747 a spustil rakety. Zrýchlil takmer na 6 000 míľ za hodinu a potom sme sledovali jeho dramatický let od mora k presnému počítačovému pristátiu na Edwardsovej leteckej základni. Všetko bolo načasované tak, aby sa čo najviac zhodovalo s oficiálnym harmonogramom NASA.

Aj tak sa v to ráno stala technická chyba a v dôsledku toho nám povedali, že raketoplán pristane o šesť minút skôr. Priatelia, pri vesmírnom lete je šesť minút ako celý rok. Šesť minút na obežnej dráhe zodpovedá chybe takmer 2 000 míľ v polohe raketoplánu. V televízii to však nikto nespochybnil. Všetci sa iba usmievali a hovorili: „Nie je to nádherný deň na sledovanie raketoplánu?“

Po dramatickom pristátí vyjadril bývalý astronaut Gene Cernan v televízii ABC prekvapenie. Povedal, že raketoplán jednoducho nevyzeral dosť opálený na loď, ktorá sa vrátila z obežnej dráhy. Rovnako, keď sa objavili syntetici nazývaní Young a Crippen, nesprávali sa ako muži, ktorí boli dva dni v bezťažovom stave. Namiesto toho svižne zbehli po prístupových schodoch a poskakovali s nepokojnou energiou, no nikto to nespochybnil. Napokon sme pristátie raketoplánu videli na vlastné oči a, ako hovorí staré príslovie, „vidieť znamená veriť“.

ZHRNUTIE NA POSLEDNÚ CHVÍĽU

Teraz je čas na moje „Zhrnutie na poslednú chvíľu“.

Priatelia, skóre amerického programu raketoplánov je teraz: „Jeden stratený a tri zostávajú.“ Tri ďalšie raketoplány podobné Columbii údajne čakajú na svoj rad v púšti vo White Sands. Každý bude mať na boku namaľované meno „Columbia“. Skutočná Columbia je zničená spolu s posádkou, no vďaka týmto mechanickým klonom bude Columbia v očiach verejnosti opäť žiť.

Uviedol som vám toľko podrobností o údajnej katastrofe Columbie a jej zatajovaní NASA, koľko mi dovolil čas. Nejde o to, či je vo vesmírnych pretekoch vpredu Rusko alebo Amerika. Podstatné je, že sme klamaní. Dávajú nám falošný pocit bezpečia a falošnú sebadôveru. Vedú nás ako ovce na porážku do jadrovej vojny a bolševickej diktatúry.

Ak sa rozhodneme veriť ich klamstvám, uspejú, zničia náš spôsob života a zotročia tých niekoľkých z nás, ktorí ich vojnu prežijú. ALEBO sa môžeme naučiť robiť to, čo nás už dávno učil náš Pán Ježiš Kristus. Môžeme sa naučiť hľadať pravdu, vážiť si pravdu a veriť Pravde. Ak to urobíme, priatelia, budeme vždy slobodní.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každému jednému z vás.

Späť na obsah

<https://www.peterdavidbeter.com>

Slovenské vydanie a grafické spracovanie: Me and Zen & Colombine Michelangelo

Historický preklad zachováva tvrdenia pôvodného autora. Ich pravdivosť nie je týmto vydaním nezávisle overená.